

ערר מס' 04/15

בפני ועדת הערר לארנונה כללית
שליד עיריית אור יהודהמגנזי השקעות ותשתיות בע"מ
מרח' יוני נתניהו 1, אור יהודה
טל': 073-2004952
ע"י ב"כ עוה"ד עדי קירשן
מרח' סוקולוב 14 א' רמת השרון
טל' נייד: 052-8401900העוררת

- נ ג ד -

מנהלת הארנונה בעיריית אור יהודה
ע"י ב"כ עוה"ד יוסף הלחמי
מרח' העוגב 36, פתח תקוה 4973850
טל' 03-9335516 פקס' 03-6422501המשיבה

נוכחים: יו"ר הועדה – מומי דהן, עו"ד
חבר ועדה – יהודה סנואני
חברת ועדה – דרורה פאר
ב"כ המשיבה - עו"ד יוסף הלחמי
ב"כ העוררת – עו"ד עדי קירשן
נציגות העירייה: רחל עמיאל – מנהלת הארנונה

פרוטוקוליו"ר הועדה:

שתי טענות מקדמיות שדורשות התייחסות של העוררת: האחת, לעניין האיחור בהגשת ההשגה שממילא יוצר מניעות להגשת ערר ושתיים, הערר על שנים קודמות.

ב"כ העוררת:

בהתייחס לאיחור המועדים, הבקשה להחזרת כספים בגין חיוב יתר היא כן בהתאם לסעיף 2 לחוק הערר כאשר מדובר בסיווג שגוי. מר הלחמי אמר שהיה איחור בהגשת ההשגה ועל זה הם מבטלים את עניין זה. היה בלבול בתאריכים, ההשגה שנשלחה ב-20.11.15 עם אישור פקס, יש מכתב מה-9.3.2015 והמשיבה טוענת שהיא קיבלה לידה את ההשגה רק ב-26.4.2015. לכן משהו לא מסונכרן. ההשגה שלנו היא לחשבון ארנונה של חודשים נובמבר – דצמבר 2014, שאותו קיבלנו לתשלום עד 19.11.2014. אני לא יודעת בדיוק מתי התקבל החשבון. את ההשגה הגשנו לראשונה בתאריך 21.11.2014. ככל הנראה היתה בעיה עם הפקס, כי רשום not sent.

ב"כ המשיבה:

אני מתנגד לכל הטענות שלא נטענו בערר.

יו"ר הועדה:

מוצג בפנינו מכתבה של עו"ד ענת קירשנברג הנושא תאריך 9.3.2015, התקבל במשרדי העירייה ביום 26.4.2015, בו כותבת כי ההשגה ונספחיה נשלחו בפקס לפני כשלושה חודשים.

למכתב מצורפת השגה נושאת תאריך 21.11.2014 וכן מצורפים כתבי הרשאה ותצהיר אשר נחתמו ואושרו על ידי עו"ד קירשנברג ביום 25.11.2014.

ב"כ המשיבה:

ההשגה לא הוגשה בזמן ולא הוארך המועד, אני מבקש לדחות את הערר על הסף.

ב"כ העוררת:

מדובר בזכות קניין, הפעולה של העירייה מהווה פגיעה בזכות יסוד זו. הסיווג הגבוה ביותר נגוע באפליה, זה סוג של שית מצליח של העירייה. מדובר בהפרה בוטה של עיקרון ההדדיות, כאשר העירייה מרשה לעצמה לחייב חיובים רטרואקטיביים, בעוד היא נמנעת להחזיר כספים באופן רטרואקטיבי. זכות הקניין גוברת על איחור המועדים, לא מדובר בשיהוי של שנים, כאמור בתשובה להשגה ולערר.

ב"כ המשיבה:

אני מתנגד לכל טענה שלא נטענה בכתב הערר. בכתב הערר לא נטענה כל טענה שהיא באשר לאיחור במועדים ולטענת מנהלת הארנונה, לפיה יש לסלק את ההשגה על הסף עקב האיחור במועדים, אין כל זכר של טיעון לכך בכתב הערר ולא ניתן היום לבוא ולהשמיע טענות בעניין זה בעל פה. זו טענה שהיה מתבקש שתהיה לה התייחסות בפתח כתב הערר או למצער במהלכו, אבל לא שתהיה ממנה התעלמות. לגופם של דברים, לא שמענו כל טענה עניינית כנגד הטענה והפסיקה שמפורטת בהרחבה בכתב התשובה לערר, ולפיה משחלף המועד להגשת השגה הופכת השומה לחלוטה ולא ניתן עוד להשיג עליה.

לא זו בלבד, אלא שהפסיקה גם קובעת שהשגה שהוגשה באיחור אינה נקראת השגה וממילא לא ניתן להגיש עליה ערר ולכן יש לדחות את הערר על הסף ואני מפנה לפסיקה שפרטתי.

הטענה שנטענה כאן כטענה העיקרית מפי חברתי, לפיה זכות הקניין גוברת על איחור מועדים, היא טענה שאין לה שום משמעות ושום בסיס, היות וכל הפסיקה כולה עוסקת באיחור מועדים בהגשת השגה על טענות מעין אלה, על טענה שהיתה טעות במקרה שלנו בסיווג ולעניין זה נקבע מה שנקבע בפסיקה, שכשקיים איחור בהשגה, הרי שהשומה הפכה לחלוטה ולא ניתן להשיג או לערער עליה.

לכן, הטענה הזו היא טענה חסרת כל יסוד. הפסיקה הזו לא עוסקת בחוק אחר, אלא בחוק הערר בטענות כנגד סיווג, כך שהטענה הזאת היא טענה חסרת פשר.

ניסו לטעון כאן, למרות שאין לכך שום התייחסות בערר ואין בכך כדי לגרוע מהתנגדותי לכך שהועדה תתייחס בכלל לטענות שלא נטענו בערר, כאילו נשלחה השגה בחודש נובמבר 2014, א' – הטענה הזו נדחתה בתשובה להשגה ולא היתה לכך כל התייחסות בערר. ב' – לא הוצג לכך גם היום כל אסמכתא ומה ששמעתי

באקראי מחברתי שיש לה אישור פקס שכתוב עליו no sent. בכל מקרה, גם ככל שנשלח דבר כזה, הרי שמדובר בהשגה על חיוב בשנת 2014, שגם היא ככל שהיתה נשלחת, הרי היא איחורה את המועד, כי מה שחברתי טענה שמדובר בהשגה שנשלחה על חשבון ארנונה של נובמבר – דצמבר 2014, שברור שעל פי הדין והפסיקה לא ניתן להגיש עליו השגה, ניתן להגיש תוך המועד החוקי והמועד חלף.

לכן, זו טענה לא נכונה ובכל מקרה לא היה בה כדי לסייע דבר.

לכן אני חוזר על האמור בערר, לפי יש לסלק על הסף.

ב"כ העוררת:

לגבי הטענה שאין שום התייחסות בכתב הערר לאיחור במועדים, אני מפנה לערר, הסעיף הראשון דבר על איחור מועדים.

יו"ר הועדה:

חוץ מהכותרת "איחור מועדים", איפה בגוף הערר אתם מתייחסים לאיחור?

ב"כ העוררת:

אני מפנה לסעיף 2 ואילך.

ב"כ המשיבה:

הועדה עצמה נתנה החלטות שדחו עררים בגין השגות שהוגשו באיחור.

יו"ר הועדה:

לא הרכב זה.

ב"כ העוררת:

אני מפנה את הועדה לכלל בדיני המס, כאשר קיימות שתי אפשרויות לרישום נכס, יש לבחור את הסיווג שמקל עם הנישום ולא את האפשרות המחמירה איתו. אם התקבלה בקשת העוררת לאיחוד נכסים, אסור לרשות לפעול מתוך שרירות.

ב"כ המשיבה:

כפי שציינתי בכתב התשובה בערר, לא רק שהשומות הפכו לחלוטות ולכן לפי הפסיקה לא קיימת השגה ולא ניתן להגיש עליה ערר, אלא שהועדה לא מוסמכת לדון ועל כך יש פסיקה ענפה, בין היתר כפי המפורט בסעיף 10 לכתב הערר.

החלטה

כעולה מטיעוני הצדדים ומהדיון שהתקיים בפני הועדה, העוררת הגישה השגה באיחור ניכר של כמעט שנה.

העוררת לא פנתה לרשות ו/או לועדה בבקשה להארכת מועדים ולא ציינה את הנסיבות בגינן הוגשה השגתה באיחור כה משמעותי.

התנהלות העוררת נראית לחברי הועדה כהתנהלות רשלנית שאין לקבלה.

בנוסף, ברי על פניו, כי ההשגה / הערר על חיובים משנים קודמות אין להן מקום וגם לכך לא סיפקה העוררת הסבר המניח את הדעת, ודומה כי תרופתה של העוררת הינה בהליך אחר.

לאור כל האמור ומנימוקי ב"כ המשיבה והפסיקה אליה הפנה, אין לנו אלא לדחות את הערר על הסף.

התבלטנו בעניין ההוצאות, בסופו של דבר החלטנו לחייב את העוררת בסך של 1,500 ₪, שישולמו בתוך 30 יום.

ניתן והודע היום, 31.12.15, במעמד הצדדים.

מומי דהן, עו"ד
יו"ר ועדת ערר
לענייני ארנונה
אור יהודה

יהודה סנאני
חבר ועדת ערר
לענייני ארנונה
אור יהודה

דרורה פאר
חברת ועדת ערר
לענייני ארנונה
אור יהודה